

Egy anya szeretete

Haragosan süvít odakint a szél, egy-egy erősebb lökés végigvágta a félig nyitott termen. A lapos terméskövekből a cipőtalpamon keresztül szivárog a testembe a hideg, megdermesztve a lábujjaimat. Görnyedten ülök a bársonnyal bevont széken. Egészen kicsire összehúzó magam, de mit sem számít, ugyanúgy remegek a vékony kosztümnadrágomban.

A halk mormolás, és az időnként felhangzó szipogás beeszi magát a bőröm alá. Apró kortyokban, a számon át veszem a levegőt, mégis teljesen megtölti a tüdőmet az émelyítő virágillat és a kialudt gyertyák szaga. A szívverésem egyre kétségbeesettebb tempót diktál. Legszívesebben elrohannék.

Csak hogy nem tehetem meg. ~~Még egyszer nem~~ Nem hagyhatom cserben anyát ~~még egyszer.~~

A lakozott cseresznyefakoporsó sarkára szegezem a tekintetem. Addig meredek rá, míg semmivé nem lesznek a szememet maró könnyek.

A mögöttem fokozatosan megtelő székek könyörtelenül jelzik, hogy közeleg a pillanat. Szeretném megállítani az időt, hogy sose kelljen ~~átélnem~~, vagy egyszerűen továbbtekerni, és túl lenni rajta, ~~azonban ez a várakozás a maradék önuralmam is felemészti.~~

Összerezzenek, amikor egy árnyék vetül rám. Felkapom a fejem, hunyorítva próbálok fókuszálni. Eltart pár másodpercig, mire kitisztul előttem a nővérem arca. Borzalmasan fest. Mintha éveket öregedett volna, ~~mióta utoljára láttam.~~ Sokkal idősebbnek néz ki harminchét évesnél. Vörösésbarna haját szigorú kontyba fogta, arca beesett, sírástól feldagadt ~~szeme~~ alatt sötét ~~árok húzóidárkok húzódnak.~~ Fekete szövetkabátja lazán lóg a vállán.

Szólásra nyitom a szám, de a torkomra forrasztja a szavakat az enyémbe fűrődő fakókék tekintete. ~~Haraggal vegyes megvetés izzik a máskor derűs, őszi égboltot idéző szempárban.~~ Ráharapok a nyelvemre, és a hűvös bársonyra szorítom az ujjaim.

Edit szó nélkül hátat fordít, szálfegyenes háttal végigsétál az üres székek mellett, végül a lehető legmesszebb tőlem, az utolsón foglal helyet.

Gyötrő lassúsággal vánszorognak a percek. Fájdalmasan tudatában vagyok a nővérem jelenlétének, ahogy a köztünk húzódo távolságnak is.

Lehunyorom a szemem. Tényleg nem értem, mire jó ez! Hogy búcsúzhatnak el anyától, ha ennyien vesznek körül? Ez a felhajtás sosem a hallottakról szólt, hanem az élőkről. ~~A halottak~~

[D1] megjegyzést írt: Az első mondat jól megteremt az alaphangulatot.

[D2] megjegyzést írt: Nehéz megfogni, hogy mi az pontosan, amivel cserben hagyta az anyját (vagyis hogy ő mire gondol pontosan): mert nem volt itt vele a betegsége alatt? Mert nem is vette észre, hogy beteg? Érdemes lehet még konkretizálni, hogy mit érez pontosan.

[D3] megjegyzést írt: Nem néz hátra, úgyhogy a látvány nem jelezheti neki, inkább pl. az érkezők hangjai (akár székesikorgás)

[D4] megjegyzést írt: Nem látszik, hogy elveszítette volna az önuralmát, vagy hogy eddig a pillanatig próbálta volna egyben tartani magát. Az első pár bekezdésben láthatóvá kellene tenni ezt a belső vívódást, hogy próbál önuralmat gyakorolni, és így átérzhetőbbé válna, hogy már kezdi elveszíteni az önuralmat a feszültségtől.

[D5] megjegyzést írt: Mikor találkoztak utoljára? A szöveg olyan benyomást ad, mintha valóban éveket ezelőtt látták volna egymást.

[D6] megjegyzést írt: A magyar nyelvben a páros testrészeket egyszámban használjuk.

[D7] megjegyzést írt: Itt jól behozod a reakcióját (ráharap a nyelvére), azonban ezt csak kívülről mutatod. Ha behoznád ide egy zsigeri testérzetet, azzal nem csak látná, hanem érezné is az olvasó, közelebb tudna kerülni a narrátorhoz.

~~már jó helyen vannak. A temetés az élőknek ad lezárást.~~ Akkor miért kényszerítenek erre? Legszívesebben üvölténék tehetetlenségemben, ~~felállnék és toporzékolnék.~~ Egyesével borítanám fel a székeket, és dobálnám szét a koszorúkat.

Mielőtt menthetlenül szétesnék, végre felbukkan a temetkezési ~~vállalkozó-vállalat~~ embere. Maga előtt összekulcsolt kézzel sétál oda a hímzett fehér lepellel letakart pódiumhoz.

– Tisztelt ~~Hozzátartozókhozátartozók, Tisztelt-tisztelt Egybegyűltekegybegyűltek!~~ – csendül fel a sisterső hangszórókból bánatos hangja.

Fogalmam sincs, minek nevezik a pozícióját – talán szónoknak –, de máris ~~idegesít~~ ez az ember. Mit sajnálkozik, meg kesereg itt? Nem is ismeri ~~azt~~, aki meghalt! Neki ez csupán egy munka. Minden-nap felkel, és lezavar vagy féltucat temetést. Mintha futószalagon mennének előtte a koporsók és az urnák.

– Szeretném megköszönni a gyászoló család nevében, hogy ilyen sokan eljöttek.

Milyen család? Csikorgatom a fogam. Mert az én nevemben biztos, hogy nem. Ha rajtam múlna, mindenkit kihajítanék innen.

– Isten útjai kifürkészhetetlenek, nem tudhatjuk, milyen utat, és milyen hosszú időt szántak nekünk ezen a földön...

Ekkora közhellyel kezd? Tudom, hogy nincs jogom semmit sem kritizálni, hisz mindent Edit intézett, mégis, ~~hogyan~~ hagyhatta ezt jóvá? Ez a klisés, semmitmondó szócséplés olyan távol áll anya meleg, vidám természetétől, hogy ha hallaná, kifutna innen.

Többé nem fog hallani semmit sem, emlékeztet egy könyörtelen hang a fejemben.

Olyan intenzív hányinger tör rám, hogy egy pillanatra elfog a pánik, hogy itt helyben kiadom a gyomrom tartalmát. Körmömet a tenyerembe vajúm, kényszerítem magam, hogy lassú, mély lélegzeteket vegyek, míg csillapodik a rosszullétem.

Mire úgy-ahogy összeszedem magam, és újra eljutnak hozzám a szavak, a szónok épp anya gyerekkorát idézi fel. Majdnem elmosolyodom egy-egy emléken, ~~ám az üresség, ami megüli a mellkasomat, esirájában fojtja elkioltja~~ a melegség legkisebb szikráját is.

– Méltósággal és bátorsággal viselte betegségét...

Ne, ne, ne, csak ezt ne! Képtelen vagyok ezt végighallgatni! Ha tehetném, a fülemre szorítanám a kezem, hogy kizárjam a fejből a borzalmas mondatokat, így viszont ~~minden egyes szó éles szilánkként fúródik a mellkasomba.~~

Amikor a szónok a beszéde végére ér, már zihálok, és forog velem a terem. Kábultan nézem végig, amint négy feketébe öltözött férfi méltóságteljesen bevonul a terembe. Kimért

[D8] megjegyzést írt: Ezekben a gondolatokban csúcsosodik ki a belső feszültség, viszont nem látjuk, hogy mi vezetett ide, hogy gyülekezik, épül a narrátorban a frusztráció. Meg kellene ezt mutatni az idáig tartó úton, illetve azt is, hogy a nővére érkezése volt az utolsó csepp.

[D9] megjegyzést írt: A szónoklat alatt a főszereplő ideges, már-már dacos. Ebben a részben nem igazán érződik a szomorúsága vagy a büntudata.

[D10] megjegyzést írt: A jelenetben nem az üresség a legerősebb érzelem, ezért ez ellentmondásnak érződik. Lent, az összefoglalóban írtam erről bővebben.

[D11] megjegyzést írt: Itt két kép, a csíra és a szikra keveredik, javaslok csak az egyiket megtartani.

[D12] megjegyzést írt: Első pillantásra erőteljesnek tűnik, de valójában ez kívülről mutat, és nem ad át belső, átélhető érzelmet. Javaslok, hogy itt inkább egy erős testéret kerüdjön a szövegbe.

mozdulatokkal elfoglalják a helyüket a koporsó négy sarkánál, aztán ~~egy láthatatlan jelre~~ a vállukra veszik. Minden nesz elhal a nyomukban.

Edit lassan felemelkedik a székéről. Szeméből némán peregnek a könnyek, kezében zsebkendőt szorongat. Remegő ajkakkal fordul felém. Először nem értem, mit akar. Csak mikor bosszúság-Bosszúság villan elgyötört tekintetében, és egy durva mozdulattal megragadja a karom, és csak ekkor fogom fel, hogy indulnom kell. Ideje elkísérnem anyát az utolsó útjára kísérnem.

Megingok, amikor felállok. Egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy megtartanak a térdeim. Azonban nincs időm összeszedni magam. Edit könyörtelenül húz magával. A fülem zúg, a szívem a bordáimat veri. Próbálok levegőhöz jutni, csakhogy annyira összeszűkült a torkom, hogy úgy érzem, megfulladok. Kétségbeesve nézek körül kiutat keresve, de nincs menekvés. Csapdába estem a sírkövek alkotta rengeteg közepén.

A tátongó gödör láttán megszedülök. Hideg verejték folyik végig a hátamon.

Szorosan lehunyom a szemem. Csak túl akarok lenni az egészen, hogy utána elbújhassak, és szűkölve kiadhassam magamból a kínomat.

A következő tiszta emlékem, hogy anya házának kovácsoltvas kapuját markolom. A kacskaringós vonalak fájdalmasan vájnak a tenyerembe, miközben lázasan próbálok visszaemlékezni, hogy kerültem ide.

– Nahát, a sikeres üzletasszony hazatért!

Megpördülök az epés hangra. A nővérem metsző tekintete a földhöz szegezi a lábamat. Megkeményednek a vonások a szája sarkában, ahogy megvetően végigmér.

– Gratulálok, hogy legalább a temetésre sikerült ideérned. Biztos voltam benne, hogy még emiatt sem tudsz elszabadulni a fontos munkádtól. – Csak úgy csöpög a méreggel átitatott gúny a hangjából.

Fellobban bennem a harag, ám ugyanolyan gyorsan el is hamvad, átadva a helyét a beletörődésnek. Megérdemlem.

Edit ingerülten megrázza a fejét, hogy ezzel sem sikerült reakciót kiesikarnia belőlem. Durván félretol az útból, és besétál a kapun.

Megtörtén nézek utána. Legszívesebben a kabátjába fűrném az arcomat, és sírva könyörögnék a bocsánatáért, újra és újra elmondanám neki, hogy nem az én hibám, nem tehetek róla.

[D13] megjegyzést írt: Úgy döntöttek (Edit vagy a narrátor), hogy zene nélkül kísérik? Úgy tudom, szoktak zenét is játszani ilyenkor, de lehet, hogy nem minden esetben.

[D14] megjegyzést írt: Hiányzik az, hogy előbb odalép hozzá, hiszen tőle messze ült le.

[D15] megjegyzést írt: Itt egy kicsit részletesebben le kellene írni, mi történik. Magától áll fel, miközben Edit a karját fogja, vagy ő állítja fel? Rátámaszkodik, vagy csak tartja a húgát?

[D16] megjegyzést írt: Ehhez még érdemes lenne hozzátenni, hogy mit érez ekkor a narrátor – a reakcióit (fülzúgás, szapora szívverés) látjuk, de a pontos érzést nem. A testérzetek egyébként jók ebben a pár bekezdésben a jelenet végén. :)

[D17] megjegyzést írt: A csapdába esés érzésén lehetne még erősíteni azzal, hogy leirod, hogyan fogja őt Edit, miközben magával húzza.

[D18] megjegyzést írt: Hogyan reagál, hogyan érzi magát itt a főszereplő? Van valamilyen zsigeri reakciója?

[D19] megjegyzést írt: A nézőpontkarakter nem tudhatja, hogy erre gondol éppen Edit.

[D20] megjegyzést írt: A megtörtséget a következő mondatok elég jól átadják, emiatt szerintem nem kell.

De tényleg így van? Tényleg nem vettem észre az árulkodó jeleket? Vagy csak nem akartam látni őket?

Felrémlenek előttem az elmúlt hónapok telefonbeszélgetései. Annyira próbáltam eltitkolni, hogy kudarcot vallottam, annyira igyekeztem úgy tenni, mintha minden rendben lenne, hogy közben semmi másra nem maradt energiám.

De vajon ez mentség? És anya? Miért titkolóztam előttem?

– Figyelsz te rám egyáltalán? – csattan fel Edit hangja közvetlenül mellettem.

Zavartan kapom rá a tekintetem. Haja kiszabadult a szoros kontyból, kilazult tincsei vadul korbaesohaját az arcát kavarnak az arca körül a november végi, csontig hatoló szélben.

– Én...

Feltartott kézzel fojtja belém a mentegetőzést.

– Nem érdekel! Érted? Elegem van! Mindent én csináltam, míg anya beteg volt. Én voltam mellette, én ápoltam, én fogtam a kezét, mikor elment. Te meg vígan élted az életed az ország másik felében, és közben tettél mindenre!

Az arcára kiülő szintiszta gyűlölet eltorzítja a vonásait. Önkéntelenül hátrébb lépek.

Résnyire húzott szemmel vár, közben hevesen hullámszik a mellkasa. Tudom, hogy itt az esély, hogy megmagyarázzam, hogy jóvátegyem, mégsem bírok megszólalni.

– Végeztem veled! – veti oda undorodó grimasszal, miközben elviharzik mellettem.

Hangos döndüléssel csapódik be mögötte a kapu. Akár egy gyászra hívó harang, még percekig visszhangzik a bensőmben a hangja.

Nehézkes léptekkel sétálok a mohazöldre festett bejárati ajtó felé. Automatikus kopogásra emelem a kezem, aztán gyomorszájon vág a felismerés, és hagyom lehanyatlani a karom az oldalam mellé. Elszoruló torokkal fordulok körbe az apróska teraszon a sárgapettyes kaspót keresve, amiben anya a pótkulcsot tartja.

Ügyetlenül matatok a zárral, majd balt oldalt megnyomom a térdemmel az ajtót. Vonakodó nyikorgással enged a noszogatásomnak, hogy belépve azonnal körbeöleljen a vályogházak jellegzetes szaga. Rásimítom a tenyerem az ajtófélfára. Az otthon illata.

Azon kapom magam, hogy visszafojtott lélegzettel fülelek, hátha meghallom az edények csörömpölését, amibe anya halk dúdolása vegyül, azonban csupán a mindenre rátelepedő csend fogad. Szagatatlan engedem ki a levegőt, és elindulok a rojtos szőnyeggel borított folyósón.

Betolakodónak érzem magam, ahogy céltalanul bolyongok a szobákban, pedig ebben a

[D21] megjegyzést írt: Nyugodtan írd bele már itt konkrétan, hogy miben vallott kudarcot. A ködösítés gyengíti az ezzel kapcsolatos részeket.

[D22] megjegyzést írt: Túl durva, erőszakos kifejezés, nem illik ide.

[D23] megjegyzést írt: Korábban már elment mellette, de erre még visszatérek pár bekezdéssel lejjebb.

[D24] megjegyzést írt: Hangulatos (:

[D25] megjegyzést írt: A nővére bement előtte a házba és kizárta?

[D26] megjegyzést írt: Egy jelzőt érdemes lenne még ide beszúrni, hogy az az olvasó is átérezze, akinek fogalma sincs, milyen szaga van a vályogházaknak.

[D27] megjegyzést írt: Hol van a nővére? Az előző jelenetben szintén megérkezik a házhoz Edit, és beviharzik a kapun, emiatt azt feltételeztem, hogy végül ő ment be először a házba, a húga pedig utána – a ház viszont üres.

Amikor Edit elviharzik a húga mellett másodszer, akkor esetleg kifele ment? Ezt egyértelműen le kellene írni az elviharzásnál, viszont ha tényleg ez a helyzet, akkor céltalannak tűnik, hogy egyáltalán odament a házhoz – ezt mindenképp pontosítani kell.

házban nőttem fel. Minden ismerős, mégis idegen.

Végül a nappaliban kötök ki. A lépteim, mint mindig, most is a plafonig-mennyezetig érő könyvespolchoz vezetnek. Keserédes mosoly bizsergeti a számat. Anya gyűjteménye. Milyen büszke volt rá!

Mintha víz alatt lennék, homályos kábulatban nézegetem a címeket. Nem igazán tudatosulnak bennem, inkább összefolynak egy ismerős masszává folynak össze, ami a gyerekkoromat idézi fel bennem. Akkoriban még nem kellett szembenéznem dugába dőlt üzleti tervekkel, kifizetésre váró számlákkal és kudarcba fulladt álmokkal.

Hirtelen megakad a levegő a tüdőmben. Remegő kézzel simítok végig a viseletes gerincen:
Első olvasókönyvem.

Megrohannak az emlékek. Látom magam előtt anyát, amint a kopott asztalterítő túloldaláról biztatóan néz vissza rám, ajkai némán mozognak, velem együtt formálva a betűket. Újra érzem a testemet megbénító szégyent, hogy bármennyire is igyekszem, akkor sem tudom helyesen kiejteni-kibetűzni a szavakat.

Vajon hány órát ült ott velem esténként a halvány lámpafényben? Hányszor vigasztalt, amikor a tehetetlenség okozta frusztráció könnyeket csalt a szemembe?

És én? Én hol voltam, amikor szüksége lett volna rám?

Kedves Nikolett!

Érzelmekben gazdag nyitást olvashattam, amelyben megjelent a gyász, a büntudat, az egymástól eltávolodó családtagok problémái, és legfőképpen az egymás előtt megtartott titkok súlya. A nyitásban a titkokkal terhelt anya-lánya kapcsolat is kibontakozik.

A novella erős érzelmeket ábrázol, több alkalommal is jó eszközökkel, egyes esetekben viszont finomítani érdemes az érzelemábrázoláson. A főszereplő időnként kissé távolinak érződik, pl. amikor inkább csak külsőleg látunk megjelenni egy érzetet (amikor szilánkként fűrődnek a szavak a mellkasába, vagy rászorítja az ujjait a székre), ezeket több testéret bemutatásával lehetne erős érzelemábrázolássá alakítani; vagy nem szerepel a szövegben, hogy egy történés hatására hogyan érzi magát, mit gondol, emiatt hiányosnak tűnik az érzelmi ív. A megjelenített testéretetek, érzékszervi benyomások viszont alapvetően jók.

A novella legelején felmerülő büntudat azonnal felkelti a figyelmet, viszont a későbbiekben kevésbé hangsúlyossá válik, és a főszereplő gondolatait megismerve kissé okafogyottá válik.

Az első jelenetekben többször említésre kerül a büntudat, mint a főszereplő legfőbb érzése, amiatt, hogy nem volt az anyja mellett, amikor ő beteg volt, illetve nem is tudott a betegségéről.

A megjelenített büntudattal kapcsolatban kétféle probléma merül fel:

1. A büntudat oka nincs eléggé nyomatékosítva a szövegben, benyomások, sejtetések ugyan vannak (pl. mert a lány a karrierjével foglalkozott, vagy nem volt ott a nővérével, amikor ápolni az anyjukat, vagy hogy egyáltalán észre sem vette, hogy baj van), de nem ezekhez az elemekhez társítja az erőteljesebb ábrázolását az érzésnek, és nem mondja ki egyértelműen az okot. Emiatt nem egyértelmű, hogy konkrétan mi miatt érez a narrátor büntudatot, nem rajzolódik ki tisztán az érzés.

2. Felmerül ugyan többször is a szövegben a büntudat, de sok más érzet is keveredik mellé, ami miatt nem lesz egységes a nyitás érzelmi íve. Az első bekezdésekben említésre kerül a büntudat, de az érzetek izgága, pánikba hajló feszültséget mutatnak. Később említésre kerül az üresség érzete, de emellett a lány haragszik a szertartást vezető szónokra (tulajdonképpen már dacosan hallgatja végig a gyászbeszédet), aztán ismét pánikol (összeszorul a torka, hevesen ver a szíve, remeg a lába stb.)

Ez a sokféleség érzelmileg összetetté teheti a történetet, ugyanakkor fontos azt is megvizsgálni, hogy a behozott érzelmek egyenként mire irányulnak, és úgy mond meg támogatják vagy széthúzzák az érzelmi ívet. Jelenleg ezek az érzések többfelé szóródnak, pl. a temetés közben érzett harag kevésbé szól arról, hogy az anya mit gondolna róla, és inkább arról, hogy a lány alapból hogyan gondolkodik ezekről a szertartásokról, aztán egyszer csak megjelenik az ürességérzet is; a pánikról nem tudjuk eleinte, hogy a temetésnek, a büntudatnak vagy a nővér várható felbukkanásnak szól stb. Nem látszik, hogy az érzések egy alaptéma felé mutatnának, emiatt nem erősítik egymást.

Az az erőteljes, kirobbanni vágyó pánik inkább olyan érzetet kelt, mintha éppen most szerzett volna tudomást a lány az anyja haláláról, és a szöveg nem adja át a büntudattal vegyülő, mély gyászt, a letaglózottságot, ami viszont gondolati szinten megjelenik. Ennek a letisztázásához viszont át kell gondolni, hogy honnan indulva, milyen irányba fog tartani a történet érzelmileg: a narrátor a gyász hatására fásulttá válik, és ebből az állapotból kilépve kezd majd el cselekedni, vagy gyűlik és telítődik benne a feszültség, ami egyszer csak kirobban, és ez indítja meg a cselekedeteit? Ezt az érzelmi kettősséget ez alapján érdemes letisztázni.

Az érzelemábrázolások egy-két alkalommal túlzóak voltak, ebből néhány helyen húztam. Az erőteljesebb érzelmekhez alapvetően nehéz a nyitásban olvasóként kapcsolódní, mert még

keveset tud: nagyon a jelenben vagyunk, említés szintjén megjelenítésre kerül a gyász vagy a főszereplő sikertelensége miatt érzett szégyen, de eleinte nincs mihez kapcsolni ezeket. A részlet legvégén látjuk az első konkrét érzelmet az anyával (még életében) kapcsolatban, amikor a nézőpontkarakter visszaemlékszik rá, hogy minden este ott ült vele az olvasókönyv felett, és rendíthetetlenül próbált neki segíteni megtanulni olvasni. Viszont ezen kívül csak kevés konkrétum szerepel az anyáról, és azok is csak onnantól kezdve, hogy a főszereplő megérkezik az ő házához, de a korábbiakban szinte semmit sem tudunk meg róla, például még csak fel sem idézi magában az alakját. Ha az a cél, hogy a novella megmutassa, mit veszített a lány, és még átérzhetőbb legyen a fájdalma, akkor érdemes több valódi, életszerű apróságot, kedves emléket is megmutatni.

A családtagok között feszülő titkolózás hamar felkelti az érdeklődést, és egy erőteljes, izgalmas írói ígéretet ad a történet témájának. Viszont az anya titkolózása egy ponton zavarosnak tűnik, és több kérdést is felvet. Az anyának feltételezhetően megvolt rá a (később kiderülő) indoka, amiért eltitkolta a fiatalabbik lánya elől a betegségét, viszont ennek fényében nehezen érthető, hogy Edit pontosan miért haragszik a hűgára. Ha ő abban a hitben volt, hogy az anya beszámolt a hűgának a betegségéről, akkor jogos a haragja, viszont logikai szempontból kihívást jelent, hogy nem tudott a titkolózásról (holott az utolsó hónapjaiban ő ápolta az anyjukat). Az is furcsának hat, hogy ezek alapján a testvérek nem beszéltek egymással az elmúlt időszakban, mert akkor hamar kiderült volna az anya betegsége, viszont erre nem tesz utalást a szöveg. Így a jelenlegi formájában ez a konfliktus, a titkolózás nem tűnik teljesen életszerűnek, és olvasás közben emiatt nem a feszültség, a titok izgalma épül, hanem egy zavarodottságot okoz, ami miatt mindenképp javasolnám átgondolni ezt a részt. Akár olyan információk előre hozásával, amik csak később derülnének ki, pl. miért nem beszéltek egymással a testvérek, vagy egyértelművé kellene tenni, hogy Edit miről tudott és miről nem.

Ehhez kapcsolódóan, bár a nyitás alapján a teljes novellát nem ismerjük, jelenleg arra utaló nyomok vannak elhelyezve a szövegben, hogy a főszereplő és Edit között a legnagyobb ellentétet az adja, hogy a főszereplő nem volt jelen az anya betegsége alatt – mert Edit nincs tisztában vele, hogy a főszereplő nem tudott a betegségről. A nyitásban többször is előfordul, hogy a lánynak már a nyelve hegyén van az, hogy ő ezt nem tudta, de mégsem mondja ki, pedig ezzel a testvérek között feszülő legerősebb ellentétet fel lehetne oldani (és az is felmerül, hogy miért nem szólt erről már korábban, akár egy telefonhívásban). Ha ilyen irányba terelődik a

novella vagy a testvérek fő konfliktusa, akkor érdemes abba belegondolni, hogy ez egy könnyen feloldható ellentét, amit nem érdemes elhúzni és akár csattanóként meghagyni. Abban az esetben, ha másik konfliktust szeretnél feloldani közöttük (ami a nagyvárosi üzletasszonyosság behozásával megjelenik), akkor az az irány is működhet.

Összegezve a fentieket:

1. A nyitás kellemes, gördülékeny stílusban van megírva.
2. Az érzelemábrázoláson még érdemes finomítani (pl. több testérettel a lényeges helyeken).
3. Érdemes behozni konkrétumokat a történetekkel kapcsolatban, nem visszatartani az információkat azokon a helyeken, ahol jeleztem.
4. A testvérek közötti titkot érdemes átgondolni logikailag.
5. A novella alaphelyzete érdekes, az erős érzelmek, a családi kapcsolatok témája felkelti a figyelmet. Az atmoszférateremtő elemek jól működnek a szövegben.

formázott: Listaszerű bekezdés, Sorköz: Többszörös 1,6 s., Automatikus sorszámozás + Szint: 1 + Számozás stílusa: 1, 2, 3, ... + Kezdő sorszám: 1 + Igazítás: Bal oldalt + Igazítás: 1,44 cm + Behúzás: 2,07 cm

A nyitás nyelvileg rendben van, helyenként előfordultak pontatlanságok, amiket javítottam, egyébként a szöveg gördülékeny. Érzékletes leírások és kifejező testéretetek is megjelennek a nyitásban.

Köszönöm, hogy elolvashattam, és remélem, a meglátásaim segítenek a novella fejlesztésében!

További jó írást kívánok!

Horváth Kamilla (Daremo)